GISÈLE PELICOT

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ύμνος στη ζωή**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Un Hymne à la Vie
Από τις Εκδόσεις Flammarion, Παρίσι 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gisèle Pelicot
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Suzanne Dean
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Gisèle Pelicot, 2026
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Pascal Ito
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6454-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

GISÈLE PELICOT

με τη Judith Perrignon

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1

Στρωνω παντα το τραπεζι του πρωινού από την προηγούμενη μέρα. Βάζω τα φλιτζάνια, τα πιάτα, τα μαχαιροπίρουνα, τις πετσέτες κι έπειτα το μέλι και τα βαζάκια με τη μαρμελάδα. Είναι σαν να δρασκελίζω έτσι τη νύχτα που πάντα φοβάμαι, σαν να επιβάλλω την αρμονία της επόμενης μέρας. Ύστερα, δε μένει παρά να βγάλω το βούτυρο, να βάλω τον βραστήρα να βράζει, να αφήσω τις ευωδιές του καφέ και του ψημένου ψωμιού να αναδυθούν. Όλα θα πάνε καλά.

Τα είχα, λοιπόν, ετοιμάσει όλα εκείνο το βράδυ. Είχα βγάλει μέχρι και τα ρούχα του Ντομινίκ. Ας τον πούμε Ντομινίκ. Δεν τον φώναζα ποτέ έτσι, προτιμούσα την τρυφερότητα των υποκοριστικών: ήταν ο Ντουμέ, ήταν ο Μινό, αλλά μετά δεν ήξερα πια πώς να τον αποκαλώ. Τον έλεγα κύριο. Ο κύριος Πελικό. Όταν ήρθε η ώρα να γράψω την ιστορία μας, διάλεξα το μικρό του όνομα. Του έβγαλα να βάλει το πράσινο, κοτλέ παντελόνι του και την πόλο

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ροζ Lacoste μπλούζα που του είχαν κάνει δώρο τα παιδιά. Έπρεπε να παρουσιαστούμε το επόμενο πρωί στο αστυνομικό τμήμα.

Το ραντεβού ήταν για τις εννιάμισι η ώρα. Ήπιαμε τον καφέ μας ακούγοντας ειδήσεις στον ραδιοφωνικό σταθμό RTL. Η πανδημία του κόβιντ είχε ενσκήψει πάλι για τα καλά. Άρχισε να ισχύει νέα καραντίνα. Κοίταξα τον ήλιο από το παράθυρο της κουζίνας που ήταν μπροστά μου, είχε καλό καιρό, κι έτσι πρότεινα να κάνουμε μια μεγάλη βόλτα το απόγευμα, σαν απάντηση στα περιοριστικά μέτρα της κυβέρνησης, και σίγουρα σαν αντίδοτο στην πρωινή κλήση μας στο τμήμα. Ο Ντομινίκ, που καθόταν απέναντί μου, δεν αντέδρασε. Σχολίασα ότι ο αδελφός μου, ο Μισέλ, θα γινόταν εξήντα εννέα ετών, αφού είχαμε 2 Νοεμβρίου. Εκείνος είπε αναστενάζοντας ότι δεν του άρεσε ποτέ ο Νοέμβριος, ότι δεν ήταν ποτέ καλός μήνας, αναφερόμενος χωρίς αμφιβολία σε όλους τους λογαριασμούς και τις ληξιπρόθεσμες οφειλές που θα κατέφταναν. Έτσι, οι ανησυχίες μου και τα οικονομικά μας προβλήματα πλανήθηκαν για λίγο στην ατμόσφαιρα της κουζίνας. Αλλά ζούσαμε με αυτά από πάντα. Και κατά κάποιον τρόπο μας ένωναν. Ο Ντομινίκ πήγε να κάνει το ντους του, ενώ εγώ μάζευα το τραπέζι. Την ώρα που φεύγαμε, φόρεσε ένα μπουφάν που δεν πήγαινε καθόλου με τα ρούχα που του είχα προτείνει. Του το είπα. Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Πήραμε το δικό μου αυτοκίνητο. Οδήγησε εκείνος μέχρι το αστυνομικό τμήμα του Καρπεντρά.

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Δύο μήνες νωρίτερα, ένας φύλακας ασφαλείας είχε τσακώσει τον Ντομινίκ μέσα στο σουπερμάρκετ Leclerc να βιντεοσκοπεί τρεις γυναίκες κάτω από τις φούστες τους. Εγώ τότε βρισκόμουν στο σπίτι της Καρολίν, της κόρης μας, και του Πιερ, του άντρα της, στο Παρίσι, όπου κρατούσα τον εγγονό μου μέχρι να ξεκινήσουν τα σχολεία, και είχαμε πει να πάμε μετά να μείνουμε μερικές μέρες στο σπίτι τους, στο Ιλ ντε Ρε. Ήμουν εκεί όταν μου τηλεφώνησε ο Ντομινίκ με μια νευρική φωνή που δεν την αναγνώρισα. Άρχισε να μου τα μασάει πως είχε χάσει το τηλέφωνό του, και πως χρειαζόταν έναν κωδικό για να ενεργοποιήσει αυτό που μόλις είχε αγοράσει, και πως είχε ζητήσει να σταλεί αυτός ο κωδικός στο δικό μου τηλέφωνο. Του τον είχα δώσει αλλά όλα μου φαίνονταν ξαφνικά χαοτικά σε έναν άντρα που ήταν γενικά τόσο μεθοδικός και οργανωμένος. Όταν είχε έρθει να με πάρει από τον σταθμό, έπειτα από μερικές μέρες, τον είχα βρει αδυνατισμένο. Μόλις φτάσαμε σπίτι, ξέσπασε σε κλάματα. Έλεγε ότι δεν ήθελε να με χάσει. Μου ήρθε αμέσως η εικόνα του Μπαμπά όταν μόλις είχε πεθάνει η Μαμά. Ο άντρας που κλαίει μέσα στο κεφάλι μου είναι ο πατέρας μου: τραντάζεται από λυγμούς, κι εγώ είμαι δίπλα του αλλά ανίκανη να τον παρηγορήσω. Και βλέποντάς τον να κλαίει, είχα φοβηθεί μήπως ο Ντομινίκ ήταν άρρωστος, μήπως ο καρκίνος του είχε επιστρέψει για να τον αποτελειώσει.

Έτσι, όταν μου ομολόγησε τελικά ότι είχε χάσει τα λογικά του πριν από μία εβδομάδα στο Leclerc του Καρπεντρά, είχε βιντεοσκοπήσει εκείνες τις γυναίκες κάτω από

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τις φούστες τους, τον είχε συλλάβει η αστυνομία και του είχε κατασχέσει το κινητό και τον υπολογιστή, είχα στεναχωρηθεί αλλά και σχεδόν ανακουφιστεί. Ήταν απαίσιο να φαντάζομαι τον άντρα μου να κυνηγάει αυτές τις γυναίκες, αφόρητο να τον σκέφτομαι σαν δράστη, αλλά δεν ήταν μη αναστρέψιμο στην κλίμακα των φόβων μου όπου κάθε τραγωδία αναμετριέται με τον θάνατο.

Εκείνη τη μέρα του είχα πει ότι αυτή η ιστορία θα έμενε μεταξύ μας, ότι δεχόμουν να μην το πω στα παιδιά γιατί θα τα σκότωνε, και ότι δε θα τον άφηνα, αλλά ότι έπρεπε οπωσδήποτε να ζητήσει συγγνώμη από τις γυναίκες που βιντεοσκόπησε και να συμβουλευτεί ψυχολόγο και ότι δε θα συνέβαινε άλλη φορά, αλλιώς θα έφευγα. Σου υπόσχομαι, με είχε διαβεβαιώσει, ότι δε θα το ξανακάνω. Δε θα μπορούσα να ξεχάσω αυτό που είχε κάνει, ήταν μια προειδοποίηση αλλά προειδοποίηση για ποιο πράγμα; Δεν είχα ιδέα. Το μόνο που ήθελα ήταν να ξαναβρεί η ζωή την κανονικότητά της στο κίτρινο σπιτάκι μας με τα μπλε παντζούρια, το σκηνικό του καταφυγίου μας στον νότο. Η πισίνα είχε καλυφθεί. Οι πικροδάφνες δεν άνθιζαν πια. Πλησίαζε το φθινόπωρο.

Στα μέσα Οκτωβρίου, έφυγα ξανά για το Παρίσι, αυτή τη φορά για να φροντίσω τα παιδιά του γιου μου, του Νταβίντ, που έπρεπε να υποβληθεί σε μια μικρή χειρουργική επέμβαση. Πήγαινα για να κρατήσω τα μεν ή τα δε όποτε μου το ζητούσαν. Το πρόγραμμα των σχολικών διακοπών

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

είχε γίνει και δικό μου. Έτρεχα, επίσης, όταν τύχαινε κάτι απρόβλεπτο. Ήμουν η «μαμινού», η ευέλικτη γιαγιά. Δε φοβόμουν που γερνούσα, ήξερα ότι αυτό ήταν προνόμιο. Στο σπίτι του Νταβίντ περνούσα πολύ χρόνο με τις εγγονές μου. Η Σαρλίζ αρνιόταν πεισματικά κάθε πρωί να φορέσει κάτι άλλο πέρα από αθλητικές φόρμες. Η Κλεμάνς, η δίδυμη αδελφή της, προτιμούσε την ποικιλία στα ρούχα και είχε μια αδυναμία στα πριγκιπικά φορέματα. Ήταν εννέα ετών, όσο εγώ όταν έχασα τη μητέρα μου.

Εκείνο το πρωί, δεν άκουσα το τηλέφωνο που χτύπησε. Καθόμουν στις κερκίδες ενός γηπέδου τένις. Η Σαρλίζ κυνηγούσε τα μπαλάκια κι εγώ με την Κλεμάνς την ακολουθούσαμε με το βλέμμα μας. Το φόρχαντ της είχε βελτιωθεί. Εμφανίστηκε μια αναπάντητη κλήση. Ένα νούμερο που δεν υπήρχε στις επαφές μου. Το πήρα λίγο αργότερα. «Γεια σας, με καλέσατε;» Ο άντρας στο τηλέφωνο μου συστήθηκε: «Αρχιφύλακας Λοράν Περέ, από το αστυνομικό τμήμα του Καρπεντρά. Ανακρίναμε τον σύζυγό σας πριν από μερικές εβδομάδες, ξέρετε περί τίνος πρόκειται;» Είπα ναι, ο άντρας μου μου τα είχε πει όλα. Η απάντησή μου αντήχησε μέσα μου σαν νίκη: η ειλικρίνεια και η εμπιστοσύνη στην καρδιά ενός παλιού ζευγαριού. Πρόσθεσα ότι είχα ζήσει πενήντα χρόνια με αυτόν τον άνθρωπο και ότι ποτέ δεν είχε κάνει κάτι πίσω από την πλάτη μου.

«Πότε επιστρέφετε;»

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Στις 21 Οκτωβρίου. Μπορώ να έρθω να σας δω αμέσως μόλις γυρίσω».

«Όχι, όχι, έχουμε πολλή δουλειά. Ελάτε στις 2 Νοεμβρίου μαζί με τον σύζυγό σας».

Έτσι έφτασε η 2α Νοεμβρίου. Ο Ντομινίκ δεν είχε κανέναν λόγο να σπαράζει στο κλάμα όπως ο Μπαμπάς όταν πέθανε η Μαμά. «Μην ανησυχείς, κάτι τυπικό θα είναι», του είπα όταν φτάσαμε μπροστά από το αστυνομικό τμήμα, ένα μικρό, απλό, μοντέρνο κτίριο, κίτρινο όπως το σπίτι μας, στο χρώμα των σοβάδων της Προβηγκίας. Μπήκαμε, φορώντας τις μάσκες με το απαλό γαλάζιο χρώμα που είχαν καλύψει όλα τα στόματα του πλανήτη. Αμέσως μόλις βρεθήκαμε στην είσοδο, ένας κοντοκουρεμένος άντρας έσκυψε προς το μέρος μας από το κιγκλίδωμα του πρώτου ορόφου του τμήματος.

«Θα δω πρώτα τον κύριο Πελικό και την κυρία μετά», μας είπε.

Ήταν ο αρχιφύλακας Περέ. Ο Ντομινίκ ανέβηκε χωρίς να γυρίσει να με κοιτάξει και φορώντας ένα μπουφάν που δεν ταίριαζε με τα υπόλοιπα ρούχα του. Λίγο αργότερα, εμφανίστηκε πάλι ο αστυνομικός και μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω. Ανέβηκα κι εγώ τις σκάλες με ανάλαφρο βήμα, περιμένοντας να βρω τον Ντομινίκ. Εκείνος όμως δεν ήταν μέσα στο δωμάτιο. Ο Λοράν Περέ με έβαλε να καθίσω απέναντί του, αλλά σε κάποια απόσταση από το γραφείο του ώστε να μπορέσω να βγάλω τη μάσκα μου.

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ζήτησα αμέσως και με θέρμη συγγνώμη για ό,τι είχε κάνει ο σύζυγός μου. Ο άντρας απέναντί μου ήταν ψηλός, στιβαρός, με ένα πελώριο πρόσωπο πάνω σε φαρδιούς ώμους. Ενσάρκωνε τέλεια την εξουσία, κι όμως είχε κάτι το ευγενικό και προσεκτικό στον τρόπο που με αντιμετώπιζε. Μου ζήτησε να δηλώσω το όνομά μου, την ημερομηνία και τον τόπο γέννησής μου: 7 Δεκεμβρίου 1952 στο Φίλινγκεν της Γερμανίας. Πατρικό όνομα: Γκιγιού. Ονόματα γονέων: Ιβ Γκιγιού και Ζαν Προτ. Ο αρχιφύλακας με ρώτησε πώς γνωριστήκαμε και του απάντησα ότι η γνωριμία έγινε στο σπίτι της αδελφής της μητέρας μου, τον Ιούλιο του 1971, και πρόσθεσα ότι ήταν κεραυνοβόλος έρωτας. Έπειτα ο αστυνομικός με ρώτησε πώς θα περιέγραφα την προσωπικότητα του συζύγου μου.

«Είναι καλοσυνάτος και στοργικός. Υπέροχος τύπος, γι' αυτό είμαστε ακόμα μαζί».

Με ρώτησε αν δεχόμασταν φίλους στο σπίτι. Του απάντησα ότι δεχόμασταν τακτικά, και όταν με παρότρυνε να περιγράψω ένα τυπικό βράδυ, είπα ότι δεν είχαμε κάποια ρουτίνα, δεν ήμασταν και τόσο ηλικιωμένοι. Ο αστυνόμος με ρώτησε τι ώρα κοιμόμουν, αν έπεφτα για ύπνο μαζί με τον σύζυγό μου, αν έπαιρνα έναν υπνάκο το απόγευμα. Ξαφνιάστηκα λίγο από τις ερωτήσεις του.

«Κάνετε ανταλλαγή συντρόφων;»

Δεν καταλάβαινα τίποτα πια. Με άκουσα να απαντώ πως όχι, ποτέ, τι φρίκη, με άκουσα να ψελλίζω ότι η ανταλλαγή συντρόφων δεν ήταν για μένα. Ότι δεν άντεχα να με αγγίζουν άλλοι. Ότι χρειαζόμουν συναισθήματα.

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Εκείνος με ρώτησε αν θεωρούσα πως ήξερα τον σύζυγό μου σε βαθμό που να μην μπορεί να μου κρύψει τίποτα. Είπα ναι.

«Θα σας δείξω φωτογραφίες και βίντεο που δε θα σας αρέσουν».

Ένιωσα τότε τη φωνή του να υψώνεται πάνω από την αμηχανία, ένα περίεργο μείγμα κινδύνου και προστασίας. Με ενημέρωσε ότι ο Ντομινίκ είχε συλληφθεί για βιασμούς και χορήγηση επιβλαβών ουσιών. Νομίζω ότι έκλαψα. Πλησίασα στο γραφείο του. Έβαλα πάλι τη μάσκα μου. Εκείνος έβγαλε μια φωτογραφία και μου την έδωσε. Μια γυναίκα με ζαρτιέρες είναι ξαπλωμένη στο πλάι. Ένας μαύρος άντρας είναι ξαπλωμένος πίσω της και διεισδύει μέσα της.

«Είστε εσείς σε αυτή τη φωτογραφία».

«Όχι, δεν είμαι εγώ».

Έβγαλα τα γυαλιά μου κι αυτός μια δεύτερη φωτογραφία. Η ίδια γυναίκα γυρισμένη πλάτη, ένας άντρας με τατουάζ δίπλα της.

«Είστε εσείς».

«Όχι».

Δεν αναγνώριζα αυτά τα άτομα. Ούτε αυτή τη γυναίκα. Το μάγουλό της ήταν τόσο πλαδαρό. Το στόμα της τόσο αποχαυνωμένο. Ήταν μια πάνινη κούκλα.

Τρίτη φωτογραφία. Ο άντρας φορούσε ακόμη το γιλέκο του πυροσβέστη.

Δεν άκουγα τι μου έλεγε ο αστυνομικός. Ή μάλλον άκουγα αλλά δε με ένοιαζε. Ήταν σαν η μακρινή ηχώ μιας φωνής.

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Είναι το δωμάτιό σας. Αυτές δεν είναι οι λάμπες των κομοδίνων σας;»

Και λοιπόν; Δεν είμαι εγώ ασάλευτη πάνω σε αυτό το κρεβάτι. Είναι φωτομοντάζ. Δουλειά κάποιου που θέλει να τη φέρει στον Ντομινίκ. Χθες βράδυ κιόλας, όταν είδαμε στις ειδήσεις στην τηλεόραση μια γυναίκα διασωληνωμένη εξαιτίας του κόβιντ, ο Ντομινίκ μου είπε πόσο θα πονούσε να έβλεπε εμένα έτσι.

Ο αστυνομικός ξεστόμισε έναν αριθμό. Πενήντα τρεις άντρες είχαν έρθει στο σπίτι μας για να με βιάσουν. Ζήτησα νερό. Το στόμα μου είχε παραλύσει. Μία ψυχολόγος ήρθε στο γραφείο μαζί μας. Μια νεαρή γυναίκα.

Είμαι μακριά και ας βρισκόμαστε στο ίδιο δωμάτιο.

Δεν τη χρειάζομαι. Είμαι σίγουρη για την ευτυχία μου, για την ευτυχία μας. Σχεδόν πενήντα χρόνια γάμου και η εικόνα της γνωριμίας μας ακόμα ευδιάκριτη. Το χαμόγελό του. Το ντροπαλό του βλέμμα. Τα σγουρά, μακριά μέχρι τους ώμους μαλλιά του. Το ναυτικό του πουλόβερ. Θα με αγαπούσε.

Το μυαλό μου είχε σταματήσει εκεί στο γραφείο του αρχιφύλακα Περέ.

© Gisèle Pelicot, 2026 © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Εμφανίστηκα στα μάτια του κόσμου ως μια γυναίκα που υπέστη πολλά μαρτύρια. Αν αυτά τα μαρτύρια μου είχαν αφήσει αναμνήσεις, θα με είχαν περιορίσει σε αυτή την ιδιότητα και σίγουρα θα με είχαν σκοτώσει. Εγώ όμως είχα σφυρηλατήσει τον εαυτό μου αλλού.

Η ιδέα μου για τη ζωή γεννήθηκε, πιστεύω, με την τελευταία πνοή της Μαμάς, όταν ο Μπαμπάς, γερμένος από πάνω της, μουρμούρισε το όνομά της ενώ εγώ πίεζα τον ώμο της παρακαλώντας τη να ξυπνήσει. Ένιωσα την αγάπη να με διαπερνά, μια απεριόριστη αγάπη που εκείνη τη στιγμή ήταν πιο δυνατή από τον θάνατο. Αυτό το συναίσθημα με έσωσε, με στήριξε και αναμφίβολα με παραπλάνησε, με τύφλωσε, δεδομένων όσων πέρασα αργότερα με τον Ντομινίκ.

Όμως εξακολουθεί να με συνοδεύει. Δεν έχει πεθάνει. Δεν έχω πεθάνει. Έχω ακόμα πίστη. Αυτή ήταν η μεγάλη μου αδυναμία, αυτή είναι η δύναμή μου σήμερα.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6454-1
9 786180 164541

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32427